

Załącznik do rozporządzenia
Min. Kol. Żel. z dnia 18 kwiet-
nia 1924 r. do poz. 398.

(Zmiany i uzupełnienia drukowane są kursywą).

a) W Postanowieniu dodatkowym 2 do art. 3 Konwencji międzynarodowej po słowie: „franków” dodać: „francuskich”.

b) Zamieścić przytoczone niżej nowe postanowienie dodatkowe do art. 9 Konwencji międzynarodowej:

„3. Nadawca jest obowiązany zaopatrzyć każdą nadaną przez niego przesyłkę drobną oraz każdy załadowany przez niego wagon w nalepkę, zawierającą stację przeznaczenia”.

c) Postanowienie dodatkowe 1 do art. 12 Konwencji międzynarodowej uzupełnić w p. 3-cim jak następuje:

„Zamiast oznaczenia pewnej sumy do uiszczenia zgóry, nadawca może oświadczyć, że opłaci przewoźne zgóry, do granicy kraju wysłania lub do stacji granicznej poza obrębem tegoż kraju, o ile istnieje taryfa bezpośrednia między tą stacją graniczną i stacją nadania przesyłki. W tym wypadku, wszelkie inne opłaty ponosi odbiorca”.

d) Postanowienie dodatkowe 2 do art. 12 Konwencji międzynarodowej uzupełnić następującym nowym ustępem:

„Przy przesyłkach, opłacanych zgóry pobiera się przy ich nadaniu opłaty przewozowe do granicy kraju wysłania, lub do stacji granicznej poza obrębem tegoż kraju, o ile pomiędzy stacją tą i stacją nadania przesyłki istnieje taryfa bezpośrednia, jako też, przypadające stacji nadawczej opłaty dodatkowe; wszelkie inne opłaty uiszczane są po zwrocie rachunku frankaturowego”.

e) Postanowienie dodatkowe 3 do art. 12 Konwencji międzynarodowej otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Reklamacje o zwrot przewyżki opłat przewozowych winny być zgłaszane zawsze piśmiennie.

Prawo do zgłaszania roszczeń o zwrot niesłusznie pobranych opłat przewozowych służy nadawcy lub odbiorcy zależnie od tego, kto uiszczył koleją żadaną z powrotem przewyżkę opłaty. Reklamacje należy zawsze zgłaszać do tej kolei, której uiszczono należność. W razie uiszczenia przez nadawcę zgóry części przewoźnego, należy zgłaszać reklamacje zawsze do Zarządu, któremu podlega stacja przeznaczenia. Reklamacje o zwrot przewyżki opłat, zgłaszane przez osoby trzecie są rozpatrywane tylko wtedy, jeżeli dołączono do nich oświadczenie na osobnym blankiecie, że osoba uprawniona zgadza się na wypłatę przewyżki osobie, zgłaszającej reklamację. Oświadczenie to, na którym podpis, na żądanie kolei, winien być uwierzytelniony, kolej zatrzymuje u siebie.

Reklamacje powinny być należycie uzasadnione z dołączeniem listów przewozowych, lub przy przesyłkach, opłaconych zgóry, wtórników listów przewozowych, oraz wszelkich innych dowodów uzasadniających reklamację”.

f) Zamieścić następujące nowe postanowienie dodatkowe do art. 12 Konwencji międzynarodowej:

„4. Jeżeli opłaty przewozowe i inne należności, wyrażone w obcej walucie mają być pobrane w walucie krajowej, wówczas przeliczanie odbywa się według kursu, ustalanego przez kolej żelazną i ogłaszanego w obwieszczeniach lub też innym sposobem”.

g) Nowe postanowienia dodatkowe do art. 13 Konwencji międzynarodowej:

„4. Kolej żelazna wysyłająca ma prawo zaliczenia, wyrażone w obcej walucie, wypłacać w walucie krajowej, jeżeli prawa krajowe nie sprzeciwiają się temu”.

„5. Jeżeli zaliczenia, wyrażone w obcej walucie, mają być pobrane w walucie krajowej, to przeliczanie odbywa się według kursu ustalanego przez kolej żelazną i ogłaszanego w obwieszczeniach lub też innym sposobem”.

h) Nowe postanowienie dodatkowe do art. 14 Konwencji międzynarodowej:

„3. Terminy dostawy oblicza się na podstawie kilometrów taryfowych, o ile taryfy nie zawierają innych postanowień”.

i) Postanowienie dodatkowe 3 art. 26 Konwencji międzynarodowej otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Roszczenia o odszkodowanie, zgłaszane przez osoby trzecie, nie będą rozpatrywane, jeżeli nie załączono do nich oświadczenia na osobnym blankiecie, że osoba uprawniona zgadza się na wypłatę odszkodowania osobie, zgłaszającej roszczenie. Oświadczenie to, na którym podpis, na żądanie kolei, winien być uwierzytelniony, kolej zatrzymuje u siebie”.

k) Postanowienie dodatkowe do paragrafu 11 Postanowień wykonawczych do Konwencji międzynarodowej (Art. 61):

„Ujednostajnione postanowienie dodatkowe. Jeżeli w Postanowieniach wykonawczych do Konwencji międzynarodowej wymienione są kwoty we frankach, to należy rozumieć je jako franki francuskie”.

399.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1923 r., dotyczącego kredytowania podatków od spiryтусu, piwa, cukru, zapalek i t. p.

Na mocy postanowień § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 63, poz. 469) w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spiryтусu, piwa, cukru, zapalek i t. p., zarządza się co następuje:

§ 1. § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 516) otrzymuje brzmienie następujące:

„Kredytu udziela Izba skarbową za zabezpieczeniem przewidzianem w punktach A, B, C i D § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 paździer-

nika 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 96, poz. 705), tudzież w § 1 rozp. Min. Sk. z 11/IV 1922 (Dz. U. R. P. № 34 poz. 290), najwyżej na okres jednego miesiąca.

Kredytu za zabezpieczeniem w formie osobistej poręki można udzielić jedynie za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Kwoty zakredytowane w pewnym dniu jednego miesiąca płatne są w tym samym dniu następnego miesiąca. W razie wcześniejszej spłaty zakredytowanej kwoty bądź w całości, bądź w części—odpowiednia suma zabezpieczenia staje się wolną i może być użyta na zabezpieczenie dalszego kredytu.

Od pokredytowanych kwot podatku uiszczają należy odsetki w stosunku 6 od sta rocznie, za okres czasu od dnia, w którym skorzystano z kredytu, do dnia poszczególnych wpłat na poczet pokredytowanego podatku."

§ 2. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 października 1923 r. w przedmiocie kredytowania podatku od spirytusu (Dz. U. R. P. № 109 poz. 861) uchyla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

400.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 kwietnia 1924 r.

uzupełniające rozporządzenie waloryzacyjne Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. w odniesieniu do przepisów o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. № 16 poz. 165), sprostowane rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 27 poz. 276).

Na zasadzie art. 5 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziane w punkcie 1 § 4 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. przeliczenie na franki złote wyrażonego w markach bilansu otwarcia roku operacyjnego, miarodajnego do ustalenia podstaw wymiaru, może być dokonane według wartości franka złotego w dniu otwarcia roku operacyjnego.

§ 2. Wyrażone w markach pozostałości bilansu zamknięcia rachunków, przedstawiających wartości czysto markowe (część pierwsza § 2 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1924 r.), można przeliczać na franki złote według wartości franka złotego w dniu zamknięcia bilansu, miarodajnego do ustalenia podstaw wymiaru.

Według tej samej wartości franka złotego mogą być przeliczone na franki złote kwoty marek,

wydzielone z czystego zysku bilansowego na gratyfikacje pracowników i inne tego rodzaju wydatki, które w myśl postanowień ustawy o podatku dochodowym podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

§ 3. Wszelkie wydatki, które w myśl punktu 5 art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z roku 1923 № 77 poz. 607) i art. 3 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. № 13 poz. 110) nie mogą być odliczone od dochodu podatkowego, mają być celem doliczenia do wyrażonego we frankach złotych zysku bilansowego przeliczone na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego z tego miesiąca roku operacyjnego, w którym te wydatki poniesione zostały.

§ 4. Dla celów przeliczenia marek na franki złote w związku z postanowieniem §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia ustala się następująca relacja franka złotego:

na dzień 1 lutego	1922 r.	1 fr. zł. =	650 mk.
" 1 marca	"	"	770 "
" 1 kwietnia	"	"	760 "
" 1 maja	"	"	790 "
" 1 czerwca	"	"	770 "
" 1 lipca	"	"	940 "
" 1 sierpnia	"	"	1160 "
" 1 września	"	"	1640 "
" 1 października	"	"	1710 "
" 1 listopada	"	"	2800 "
" 1 grudnia	"	"	3300 "
" 1 stycznia	1923 r.	"	3400 "
" 31 stycznia	"	"	6800 "
" 28 lutego	"	"	8700 "
" 31 marca	"	"	8100 "
" 30 kwietnia	"	"	9000 "
" 31 maja	"	"	10200 "
" 30 czerwca	"	"	20000 "
" 31 lipca	"	"	38000 "
" 31 sierpnia	"	"	48000 "
" 30 września	"	"	67400 "
" 31 października	"	"	307000 "
" 30 listopada	"	"	684000 "
" 30 grudnia	"	"	1220000 "

§ 5. Należności i zobowiązania w obcych walutach, pochodzące z okresu operacyjnego mogą być przyjmowane do frankowego bilansu zamknięcia w ich rzeczywistej wartości, wyrażonej we frankach złotych. Natomiast należności i zobowiązania w obcych walutach, pochodzące z okresu, poprzedzającego rok operacyjny, miarodajny do ustalenia podstaw wymiaru, winny być przyjęte do frankowego bilansu zamknięcia w ich frankowej wartości, wynikającej z przeliczenia na franki złote bilansu otwarcia roku operacyjnego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*